

de navne, der i dag drages frem fra den tid, Vilhelm Buhl, Alsing Andersen og alle de andre, var jeg komplet enig med dem, når jeg hørte om de beslutninger, de havde truffet.

Det er muligvis forfærdeligt, men det er altså sandheden; sådan var det. Og jeg kan forsikre denne høje forsamling om, at jeg ikke stod alene i den danske befolkning. Det er dårlig historiskrivning, det, der nu præsteres rundt omkring. Det er skrevet af folk, der ikke har den fjerneste anelse om de følelser, der rørte sig i alle os.

Man fremstiller det, som om nogle af de folk nærmest var forrædere. Tænker man ikke på, at enhver af dem på ledende poster kunne – om ikke så nemt som at klø sig i nakken, så i hvert fald noget lignende – have sørget for, at de var i Sverige i løbet af et par timer og i England i løbet af en halv dag. Det kunne de alle sammen have gjort og have overladt den danske befolkning til sin skæbne.

Jeg antyder ikke dermed, at de, der faktisk tog til England, ikke gjorde det af gode grunde og gjorde god nytte, men de andre gjorde sandelig også god nytte. Det gælder ikke mindst vore departementschefer, som måtte tage affære bagefter, da regeringen ikke var der. Der blev præsteret meget, som var meget værdifuldt. Det skal også siges i dag.

Men naturligvis skal vi ikke et eneste øjeblik glemme, at ved siden af navne som Olaf Rye og andre fra 1848 og 1864 bør i fremtiden i skolerne – hvis ellers man lærer om den slags ting i fremtiden – navne som Flemming Juncker, Ole Lippmann og mange andre, som organiserede det underjordiske forsvar i Danmark, også nævnes, for det mod, de mennesker har udvist, og den evne til at føre krig, som de har vist, står på højde med meget andet.

Og så endelig – og så vender vi tilbage til dagens tema: For mig står endnu ganske tydeligt erindrungen om en lille lærling fra Vejle, der få dage før befrielsen mente, at nu måtte det være nok med tyskernes parole »Räder müssen rollen«. Nu skulle hjulene ikke køre længere; han og hans gruppe forberedte en sabotage ved Munkebjerg. Det gjorde tyskerne desværre også, de vidste det og angreb gruppen. Nogle skød sig igennem, men den lille lærling tilbragte sine sidste 3-4 timer med at råbe og skribe og bede om hjælp. Tyske soldater tillod ikke, at han fik nogen hjælp.

Det var frihedskamp, og han er et eksempel på det, som tusinder måtte gennemgå, og det er naturligvis det – uden at glemme alle de andre,

som vi også i dag tænker på – vi meget gerne vil vise vor officielle anerkendelse af.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Jeg vil gerne have lov til at takke Tinget for den brede tilslutning til regeringens forslag om en ekstraordinær hædersgave i anledning af 50-året for Danmarks befrielse.

Vi har i regeringen lagt stor vægt på, at forslaget kunne blive vedtaget i fuld enighed. Jeg håber på, at hædersgaven vil blive modtaget i den ånd, den bliver givet. Det er for os vigtigt, at vi husker på, hvor stor betydning det har, at vi påskønner og viser vores taknemmelighed for de store ofre og den indsats, der blev ydet for 50 år siden for Danmarks befrielse.

Vi må ikke glemme, at uden de ofre og den indsats havde vi næppe stået her i dag. Vi skal huske på, at befrielsen og den indsats, der gik forud for befrielsen, er en vigtig del af grundlaget for vores samfund.

Modstandsarbejdet var udtryk for, at der var nogle mennesker, der påtog sig et ansvar, et ansvar for et opgør med en politisk orden, som i den grad stred imod dansk tankegang, tradition og mentalitet, et ansvar på hele den danske befolknings vegne.

I mine øjne er der ingen tvivl om, at det i vid udstrækning bl.a. var de danske modstandsfolks indsats, der er forudsætningen for, at vi fik den frihed, der gjorde det muligt at opbygge et frit, demokratisk velfærdssamfund, som vi med rette kan være stolte af.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges enstemmigt med 149 stemmer.

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.